

ŐSZI RÓBERT

Kicsi, piros tál

Rohanok a tállal. Sietnem kell, túl kicsi teknőt készítettek elő, nem a megszokottat. Ennek a malcnak rengeteg vére van, átkozódik Pista. Jó alomból van, bólogat rá János bácsi. Az van neki, dohogja vissza a böllér. Mert a Pista, böllér. Nem ez a szakmája, de így szezonban, ahogy ő mondja, sok tort bevállal. Szeretik a faluban, ritka jó keze van. Nem szenved alatta az állat. Hamar kimúl. Odatartom a tálát. A vér még mindig spriccel a koca felsebzett nyakából. Aprókat rángatózik, a haláltusát már megvívta, ez már csak az ideg. Sok ilyet láttam. Aki falun él, és itt nő fel, annak ez mindennapos. A Pista lazán arrébb csúsztatja a teknőt, habzón piroslik benne a vér. Az asszonyok gyorsan felkapják, és rohannak be vele a konyhára. A nagyját hagymával lesütik, de a levesbe is hagynak belőle. Tartom a tálát. A vājlingot. Nézem a Pistát. Óriás karját, feszülő izomzatát, széles vállát, dagadó mellkasát. A legszebb férfi a faluban. Mindig is így volt. Már akkor is, amikor nekem udvarolt. Igaz, akkor még mindketten nagyon fiatalok voltunk. Én még iskolába jártam, ő meg akkor kezdett a Termelőszövetkezetben, rakodóként. A vállalati teherautóval járták a környéket, hordták szét a vetőmagot. Most is ott dolgozik, de már az irodán. Ágazatvezető. Ő fogja egybe a szálakat. De volt idő, hogy nekem udvarolt. Igaz, később az Icát vette feleségül, de azt mondják, ha valaha volt kedve lányt ágyba vinni, hát az én voltam. Bevallom, nekem is meglett volna hozzá a kedvem, hiszen nagyon szerettem, szerelmes voltam belé, de apám valamiért nagyon utálta. Nem magunkfajta, és aki nem magunkfajta, azzal nem közösködünk – mondta szigorún. Anyám szerette volna pártomat fogni, de nem mert ellentmondani. Nálunk az nem szokás. Ezért elküldtem a Pistát. Fájt neki. Meg is haragudott rám. Évekig nem szólt hozzám, ha meglátott, messziről elkerült, falunapkor pedig tüntetőleg úgy tett, mint aki észre sem veszi, hogy én is jelen vagyok. Ez meg nekem fájt, de idővel megbékéltem a helyzettel. Férjhez mentem én is, nem sokra rá, hogy ő meg elvette az Icát. Sokáig beszédtem a faluban, hogy mennyire boldogtalan a Pista, mert nem mennek jól otthon a dolgok, sok a veszekedés, a pénz meg a ház miatt. Hogy mennyi sok hitel van a házon, a Pista meg nem iparkodik törleszteni. Hova szüljek így gyereket? – nyaggatta állandó jelleggel az Ica. Ebben meg neki volt igaza. Bizonytalanra nem lehet foganni.

Fogom a tálát. Tartom erősen. A malac már teljesen kivérzett. Vénája ereje vörösrre festi az edény falán a zománcot. Most nézem, a kezem is véres. Végig az alkaron. A Pista is ezt nézi. Összeakad a tekintetünk. Mint akkor, mint régen, ott az iskolaudvaron. Nyáron, a platánfák hűvösében. Amikor megcsókolt. Életében elsőnek engem. Én meg azt hazudtam neki, hogy a Mátrai Jancsival már szájaztam. Pedig dehogy. Csupán marcipánszívet csókoltunk együtt. A tükrös felét. Az semmi. Az még nem csók. De a Pistával az igazi volt. Beleremegetem. Egész testemben.

Akkor még nem tudtam mi az, vagy mitől való ez az érzés, csak később, amikor a férjemmel örömnapokat éltünk, akkor jöttem rá, hogy ez a vágy. Hogy ilyen a vágy. Jön, előnt, elgázol, leigáz. Mint most. Mint most, ahogy nézem a Pistát. Legszívesebben ágyba vinném. Így, a véres kezemmel, a véres ujjaimmal. Csak szorítanám, és nyüszítenék a karjában, hogy el ne engedj, tarts így örökre, tarts így örökre. Efféle lehet az álmodozás. Az önfeledt játékoság, a valóságon túli élet. Merengésemet Jóska bácsi érces hangja zúzza porrá. Évike, vigye azt a lábost, mert megbüdösödik a vér, és akkor fújhatjuk! Pista rábólint. Üzen a szemé. Menj, vidd. Süsd meg nekem, csak nekem. Felegyenesedem. Erősen tartva a tálat, ritmikus léptekkel a konyha felé indulok. Egy asszony az edényért nyúl, de eltolom a kezét. Magam vágom fel a hagymát a vérhez. Magam állok oda a tűzhelyhez. Az Ica csak néz. Góze sincs róla, hogy a férjének főzők. Tán arról sincs, hogy engem csókolt először. Pedig ez így igaz. Engem, csakis engem. Szeretett.